

INVICTISSI- MO ILLVSTRISSI-

M O'QVE HENRICO

octauo Angliæ Regi, domi-

no Hyberniam, ac Vval-

liæ Cornubięq; prin-

cipi, Thomas Li-

nacrus Me-

dicus

S. P. D.

VM MVLTITIBI

quotidie, Henrice regū

clarissime, splendore glo-

rięq; nominis tui allekti,

multa, quę te variē ob-

lectent, certatim afferant: alius generosos

equos, alius insignes canes, alius aurū ar-

gentū ve, sed quorum ingenij cuiuspiam

opus materiam superet: ego cū eiusmodi

facultatibus minimē abundem, nihil vel

a 2

officio meo vel professione dignius inueni,
 quam ut tibi studiorum meorum monu-
 mentum aliquod dicarem, quò fieret. Ut
 simul otij, quod per indulgentiam tuam à
 iustotibi ministerio aliquando suffuror,
 ratio tibi constet: simul intelligas me non
 modo horis ijs, quibus te praesens fruor, sed
 etiam reliquis omnibus id pro viribus
 moliri, quod tibi aliquando gratum fore
 existimem. Delegi igitur potissimum ex
 ijs, quae nuper Verti, Galeni opus, quod,
 De sanitate tuenda, inscribitur: opus sci-
 licet vel auctoris merito, vel suo, praestan-
 tissimum. Quippe autor ipse tantus in o-
 mni medendi arte fuit, ut non immerito
 tum patriam suam nobilitarit, tum secu-
 lum illustrarit: qui summis alioqui viris,
 qui ante eum vel condidisse artem, vel
 plurimum auxisse sunt visi, omnibus pla-
 nè, cum ab Hippocrate discesseris, um-
 bram sui nominis claritate induxit: atque
 hunc ipsum solus nobis sua partim inter-
 pretatione, partim commendatione serua-
 uit

uit: qui, nisi huius fusa, incundaq; claritas suppetias tulisset, ut minimè à nobis intellectus, ita planè fuisset neglectus. Posteris verò adeò omnem laudis materiam in medicina præripuit, ut nihil illis ad laudem reliqui ferè fecerit. Declarant eorum opera, à quibus si, quæ ab illo sunt mutuati, detraxeris: tam pauca ea, quæ restant, incultaq; comperias, ut Horatianæ corniculæ exemplo risum moueant. Atque utinam tantum risum mouerent, ac non sæpè iustissimam potius indignationem, cum multa perniciofa sint, multa vitiosè, perperamq; tradita: pleraque omnia, quæ scribunt, adeò ambigua, obscuraq; sunt, ut postea etiam quàm verbosissimos interpretes fatigarunt, Oedipi alicuius, Apollinisve opem adhuc desiderent. Quo minùs mirum est, si hîc tanta posteris inuidia fuit, ut summa eorum ingenia nonnullum doloris sui remedium putarint, si ex innumerabilibus, quæ scripsit, minutias aliquas taxa-

re, & carpere potuerint: quanquam idem
 rursus adeo omnem eorum inuidiam vi-
 cit, ut illi ipsi, qui carpere in eo quicquam
 sunt ausi, omnes tamen, quò inuidiam
 suam dissimularent, eum prius laudare
 sint coacti: adeo ut, quod quidam sibi im-
 probissimè arrogauit, qui se Iatronicen
 inscripsit, id huic omnes verissimè atte-
 stemur: qui, si vniuersæ virtutes eius æsti-
 mentur, medicos omnes, quiq; priores se,
 quiq; posteriores fuerint, planè vicit. Opus
 verò ipsum quanta sit præstantia, vel
 quàmlibet eius dotem expendenti, facile
 appareat. Siue (quam curiosus quispiam,
 inquireret) eius originem, quam constat
 ipsam fuisse naturam: quæ tantum non
 viua voce, instrumentorum, quæ nobis
 tribuit officijs, summas hic tradita artis
 insinuauit. Siue quibus exculta sit inge-
 nijs, cum ysdem, quibus omnis philoso-
 phia, speciosissimaq; artium & inuenta
 sunt, & absoluta: quippe qui, propterea
 quòd yis incubuerunt, quæ sicut animosa
 luita

lutaria, sic corpori fuere inimica, ab hac sibi petere auxilium necesse habuere. Sine (quæ mihi ad solidam eius laudem magis pertinere videntur) magnitudinem eorum quæ promittit & perficit: quando illud, sine quo nihil est in vita dulce, & quod, non quolibet testimonio, sed Delphici ipsius oraculi, in vita perhibetur optimum, perpetuum sibi auscultantibus præstat. Sine eius supra reliquas medicinæ partes, quæ corpori hominis tuendo sunt inuenta, præstantiam, vel eam, quæ instantes morbos præcauet, vel quæ præsentem eliminat. Eas namque tanto intervallo præcedere intelligitur, quanto ipsius gratia, illarum muneribus multò est communior, eoq; non immeritò desideratior: cum sanitas nulli non ætati, non tempori, sit expetenda, illarum præsidia tum demum sint vsui, cum iam morbus vel minatur, vel urget. Proindeq; huius (ut breuiter dicam) bonitas, paci, illarum militum virtuti sit quàm simillima: quorum

Usus nisi in bello constat nunquam esse
 concupiscendum. Et autor quidem, atque
 opus eiusmodi sunt. Qui si latinitate à me
 donati, minores fortasse cuipiam vide-
 buntur, quam sunt à me prædicati, erit id,
 fateor, infantia mea maxime imputan-
 dum: nisi etiam eorum virtuti, utpote
 quam pro merito exæquare, nec modestus
 quispiam sperauerit, nec temerarius pos-
 sit. Quo etiam iustius & tibi lucubratio-
 nes has dicendas censui (ex cuius autori-
 tate multum pretij illis accessurum non
 dubitavi, multa enim (ut ille ait) ideo
 pretiosa sunt, quòd templis dicata) & à
 legentibus veniam facilius sperauerim,
 si ingenuè cedens in ijs, quæ consequi, ne-
 dum euincere non erat, in eo aliquid pro-
 feci, quod detrectare non licuit. Nam, ut
 cum elocutione auctoris certandum mihi
 non fuit, certè rerum fides non erat omni
 conatu non adeunda: quam præstiterim
 necne, libuit publicum iudicium experiri:
 idq; etiam sub nomine potissimum tuo.

Qu

9

Quod tamen ut facerem, animus mihi plane defuisset, (tametsi me viri doctissimi, partim ex Italis, partim ex Germanis & Gallis, precipue duo nostrae aetatis lumina Erasmus, & Budaeus, ad editionem operis crebra appellatione impulissent) nisi singularis tua, spectataque omnibus humanitas, boni se consulturam promitteret. Haec enim praecipua profecto fiducia est, quae si me non frustrabitur, & literarium hoc munusculum laeta fronte accipies, non mihi modo maiora, quae premo, edendi animum addideris, sed etiam alios ex tuis ad multa, quae te, & seculum fortasse tuum illustrent, scribenda excitabis. Diu viuas precor Regum splendorem, & seculi tui decus. Londini XVI. Cal. Quintiles. Anno salutis Christianae
M. D. XVII.

a 5